

Repertoriumnummer
2018/169
Datum van uitspraak
8 januari 2018
Rolnummer
2016/AR/253

☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest
- Intellectuele eigendom

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

000095

Hof van Beroep Antwerpen 8 jan 2018 en Rechtbank van Koophandel (en afd.) Antwerpen, 18 december 2015, IEFbe 2611 (Casa tegen Innobiz) www.IE-Forum.be

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B1
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001015666-0001-0013-01-01-1

2016/AR/253

NV CASA INTERNATIONAL, met vennootschapszetel gevestigd te 2250 Olen, Domuslaan 4 en ingeschreven in de kruispuntbank van ondernemingen onder nr. 0435.132.397;

appellante,

vertegenwoordigd door mr. Francis Van Remoortel, advocaat te 8500 Kortrijk, Schippersstraat 1/43 (ref.: 13.565);

tegen het vonnis van de 7de kamer van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 18 december 2015, aldaar gekend onder nr. A.R. A/14/10964;

tegen:

de vennootschap naar Frans recht **INNOBIZ SARL**, met vennootschapszetel gevestigd in Frankrijk, te 34830 Jacou, Espace Bocaud – La Plaine, 300H rue du Clos de Viviers en ingeschreven in het ondernemingsregister van Montpellier onder nr. 484.775.432, **in eigen naam en als rechtsoptvolgster ten algemene titel van de vennootschap naar Frans recht HOME TO NATURE SARL**, met vennootschapszetel gevestigd in Frankrijk, te 34830 Jacou, Espace Bocaud – La Plaine, 300H rue du Clos de Viviers en ingeschreven in het ondernemingsregister van Montpellier onder nr. 753.176.320;

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. Alexander De Bleekere in eigen naam en tevens loco mrs. Olivier Vrans & Sophie Lens, allen advocaat te 1000 Brussel, Havenlaan 86C bus 414;

* * * * *

1. De feiten

De feitelijke gegevens die ten grondslag liggen aan de vorderingen van de geïntimeerde worden op juiste wijze uiteengezet in het bestreden vonnis van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 18 december 2015. Het hof verwijst naar deze uiteenzetting en beschouwt ze als hernomen.

2. De voorafgaande rechtspleging

2.1. Het bestreden vonnis:

- verklaart de hoofdvordering toelaatbaar en gegrond als volgt:
- stelt vast dat de appellante schuldig is aan inbreuken op de auteursrechten van de vennootschap naar Frans recht INNOBIZ SARL en op de eerlijke marktpraktijken door niet-toegelaten kopieën op de markt te brengen van de geurverstuivers Pluglia en Kemila V1 en beveelt de staking van deze inbreuken, onder verbeurte van een dwangsom van 25,00 EUR per vastgestelde inbreuk, te verbeuren zeven dagen na betekening van het vonnis;
- veroordeelt de appellante om aan INNOBIZ SARL 86.864,74 EUR en aan HOME TO NATURE SARL 498.596,93 EUR te betalen, meer de vergoedende intrest aan de wettelijke intrestvoet in burgerlijke en handelszaken bepaald in artikel 2, §1 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, zoals gewijzigd door artikel 87 van de Programmawet (I) van 27 december 2006 vanaf 8 november 2013 tot de dag van de dagvaarding, en met de gerechtelijke vergoedende intrest aan dezelfde intrestvoet vanaf dan tot de dag van de volledige betaling;
- verklaart de tegenvordering toelaatbaar maar ongegrond;
- verklaart het vonnis voorlopig uitvoerbaar;
- veroordeelt de appellante tot de kosten van het geding.

2.3. De appellante tekent tegen dit vonnis hoger beroep aan bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 5 februari 2016.

De geïntimeerde tekent tegen dit vonnis incidenteel beroep aan bij conclusies neergelegd ter griffie van het hof op 13 mei 2016.

3. De standpunten in hoger beroep

3.1. De appellante vordert in haar op 16 december 2016 ter griffie neergelegde conclusies:

- het hoger beroep toelaatbaar en gegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te vernietigen;
- de vorderingen van de geïntimeerde ongegrond te verklaren;

- ondergeschikt een deskundige aan te stellen met als opdracht:

“a. na te gaan welke hoeveelheid producten “KEMLIA V1” en “PUGLIA” INNOBIZ en HOME TO NATURE hebben geproduceerd en verkocht per land waar CASA INTERNATIONAL actief is

b. na te gaan welke de gemiddelde verkoopprijs voor elk van deze producten was (per jaar en per land)

c. na te gaan of de verkoop van de producten is gedaald sinds de commercialisatie van de litigieuze verstuivers door CASA INTERNATIONAL en of deze daling en verkoop in oorzakelijk verband staan”;

- ondergeschikt een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“Verzetten de begrippen van artikel 13 van de Richtlijn 2004/48/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten “passende vergoeding”, “schade” en “winstderving” zich tegen de rechtspraak waarbij automatisch wordt geoordeeld dat elke benadeelde partij van een inbreuk op het auteursrecht, voor wat de winstderving betreft, steeds recht heeft op een vergoeding gelijk aan “het aantal ingevoerde goederen door de inbreukmaker vermenigvuldigd met de bruto winstmarge van de benadeelde partij”, terwijl:

- 1. niet alle inbreukmakende goederen effectief zijn verkocht aan het publiek en geen onderscheid wordt gemaakt tussen goederen naargelang zij effectief verkocht zijn, dan wel louter ingevoerd, dan wel louter aangeboden in de handel (en dus niet “mee-gedeeld aan het publiek”;*
- 2. rekening houden met de bruto winstmarge een verrijking kan inhouden van de benadeelde partij inhoudt en slechts de netto-winst in aanmerking komt;*
- 3. het niet noodzakelijk zo is dat de, laat staan “elke”, benadeelde partij dezelfde hoeveelheden producten zou hebben verkocht als de namaker heeft verkocht (laat staan geïmporteerd) al is het maar omwille van*
 - i. de afwezigheid van de auteursrechthebbende in (alle) landen waar de namaker de producten heeft op de markt gebracht,*
 - ii. de elasticiteit van de prijzen,*
 - iii. de aanwezigheid van vervangproducten,*
 - iv. het verschillende doelpubliek,*
 - v. de intensiteit van de concurrentie*
 - vi. de verschillende distributiekkanalen*

vii. de mindere productiecapaciteit?

en dit alles dus des te meer nu door automatische toepassing van vermelde formule, elke wederverkoper een gelijke schadevergoeding zou kunnen vorderen ten aanzien van eenzelfde namaker?”;

- de vordering tot veroordeling van de kosten af te wijzen;
- de vordering tot veroordeling van de kosten te herleiden (ondergeschikt);
- de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen;
- voor recht te zeggen dat de deposito- en consignatiekas de geblokkeerde gelden mag vrijgeven aan de appellante;
- ondergeschikt voor recht te zeggen dat er gaan rente verschuldigd is op de bedragen tot 633.779,38 EUR vanaf 8 februari 2016 (datum betaling kantonnement).

3.2. De geïntimeerde vordert in haar op 15 februari 2017 ter griffie neergelegde conclusies:

- het hoger beroep toelaatbaar maar ongegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te bevestigen, behalve wat betreft de vordering van INNOBIZ SARL inzake de verpakking van de producten, de vordering om de goederen te vernietigen, de omvang van de verbodsmaatregelen en de schadevergoeding, en op deze punten het incidenteel beroep gegrond te verklaren;
- opnieuw recht doende:
 - voor recht te zeggen dat de verpakkingen van de appellante van de verstuiers met referentie 489888 en 485660 inbreuk maken op de auteursrechten van INNOBIZ SARL en dat de verhandeling van deze verpakkingen een inbreuk uitmaakt op de eerlijke marktpraktijken;
 - de vernietiging van de verstuiers met referentie 489888 en 485660 te bevelen op kosten van de appellante en onder toezicht van een gerechtsdeurwaarder, binnen vijftien dagen na betekening van het tussen te komen arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 2.500,00 EUR per kalenderdag vertraging en van 1.000,00 EUR per niet-afgeleverd stuk;
 - vast te stellen, naast het op de markt brengen van de verstuiers met referentie 489888 en 485660 en hun verpakkingen, ook het invoeren, verdelen, verkopen, te koop aanbieden en in voorraad houden van deze producten een inbreuk uitmaakt op de auteursrechten van INNOBIZ SARL en van de eerlijke marktpraktijken, en bijkomend de staking te

bevelen van deze handelingen op straffe van een dwangsom van 300,00 EUR per inbreuk op dit bevel;

- de appellante te veroordelen om aan INNOBIZ SARL een schadevergoeding van 198.144,00 EUR te betalen voor de gederfde winst evenals een schadevergoeding van 58.943,22 EUR voor de overige geleden verliezen die INNOBIZ SARL door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;
- de appellante te veroordelen om aan HOME TO NATURE SARL een schadevergoeding van 787.152,00 EUR te betalen voor de gederfde winst die ze door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;

ondergeschikt:

- de appellante te veroordelen om aan INNOBIZ SARL een schadevergoeding van 132.760,44 EUR te betalen voor de gederfde winst evenals een schadevergoeding van 58.943,22 EUR voor de overige gelden verliezen die zij door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;
- de appellante te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 581.274,04 EUR voor de gederfde winst die HOME TO NATURE SARL door de inbreuken leed, te vermeerderen met de compensatoire intrest vanaf 7 november 2013 en met de gerechtelijke intrest vanaf de datum van het tussen te komen arrest tot de volledige betaling;
- de appellante te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.

4. Beoordeling

4.1. De tijdigheid, de regelmatigheid en de toelaatbaarheid van het hoger beroep

Het hof heeft kennis genomen van de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, betekend bij akte van 18 januari 2016, en stelt vast dat:

- door de appellante tegen dat vonnis tijdig, regelmatig naar vorm en op toelaatbare wijze hoger beroep werd aangetekend bij haar op 5 februari 2016 ter griffie van het hof neergelegd verzoekschrift tot hoger beroep;

- door de geïntimeerde tegen dat vonnis tijdig, regelmatig naar vorm en op toelaatbare wijze incidenteel beroep werd aangetekend bij haar op 13 mei 2016 ter griffie van het hof neergelegde conclusies.

4.2. De grond van de betwisting

4.2.1. De auteursrechtelijke bescherming van de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1

4.2.1.1. De appellante bestrijdt het oordeel van de eerste rechter dat de geurverstuivers van INNOBIZ SARL voor auteursrechtelijke bescherming in aanmerking komen. Volgens haar zou niet voldaan zijn aan de voorwaarden daartoe. De geurverstuivers zouden niet getuigen van een intellectuele inspanning waarbij keuzes werden gemaakt waardoor ze een individueel en oorspronkelijk karakter verkregen, dat getuigt van de persoonlijkheid van de schepper.

4.2.1.2. Bij arrest van 1 december 2011, in de zaak C-145/10 Painer, oordeelt het Hof van Justitie dat het auteursrecht slechts kan gelden met betrekking tot materiaal dat oorspronkelijk is in die zin dat het gaat om een eigen intellectuele schepping van de auteur ervan. Een intellectuele schepping is een eigen schepping van de auteur wanneer zij de uitdrukking vormt van diens persoonlijkheid. Dat is het geval wanneer de auteur bij het maken van het werk zijn creatieve bekwaamheden tot uiting heeft kunnen brengen door het maken van vrije en creatieve keuzen (zie ook: Cass., 31 oktober 2013, www.cass.be).

Bijkomende voorwaarden zijn er niet: zo moet het werk noch nieuw zijn, noch beantwoorden aan een artistiek criterium. Een basisvereiste is dat de auteur over een keuzemogelijkheid beschikt. Is er geen keuzemogelijkheid of is ze banaal, voor de hand liggend of louter toevallig, dan is iedereen verplicht dezelfde weg te bewandelen, zodat niemand een persoonlijke stempel op de productie kan plaatsen.

4.2.1.3. De bewijslast van het oorspronkelijk karakter van de geurverstuivers rust bij de geïntimeerde. Het volstaat daartoe dat zij beknopt beschrijft waaruit naar haar oordeel de originaliteit blijkt. De appellante kan het tegenbewijs leveren door voorlegging van minstens één anterioriteit waaruit blijkt dat het werk waarvan de auteursrechtelijke bescherming wordt betwist, alle kenmerken van het oudere werk heeft overgenomen.

4.2.1.4. Net zoals de eerste rechter is het hof van oordeel dat de geïntimeerde voldoet aan de op haar liggende bewijslast en dat de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1 auteursrechtelijke bescherming verdienen. Het hof verwijst naar de oordeelkundige motivering van de eerste rechter die ten grondslag ligt aan zijn oordeel en die hier als integraal hernomen moet worden beschouwd. De appellante voert in hoger beroep geen nieuwe argumenten aan die afbreuk doen aan de oordeelkundige motivering van de eerste rechter in dit verband.

4.2.1.5. Het hof stelt verder vast dat de appellante geen bewijzen kan voorleggen van verstuivers, die in hun oorspronkelijke kenmerken overeenstemmen met de verstuivers van de geïntimeerde en die voordien bestonden. Uit de door de appellante in dat verband in haar

conclusies opgenomen afbeeldingen, blijkt niet dat de door de eerste rechter opgesomde specifieke kenmerken van de geurverstuivers van de geïntimeerde zouden ontleend zijn aan die voorbeelden.

4.2.2. De auteursrechtelijke bescherming van de verpakking van de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1

4.2.2.1. Terecht laat de geïntimeerde gelden dat ook de verpakkingen van de betrokken geurverstuivers in aanmerking komen voor auteursrechtelijke bescherming. Door de groen-witte kleurcombinatie en de voorzijde van de verpakking waar het product, de tekst en een natuurelement op een specifieke wijze gerangschikt worden weergegeven, zijn de verpakkingen origineel in de zin van het auteursrecht.

4.2.2.2. Anders dan de appellante meent bevestigen de verpakkingen die ze opneemt in haar conclusies het standpunt van de geïntimeerde dat haar verpakkingen het resultaat zijn van een eigen creatie, die uitdrukking geeft van de persoonlijkheid van de auteur. De geïntimeerde merkt bovendien terecht op dat de appellante niet bewijst dat de door haar bijgebrachte verpakkingen bestonden voor die van de geïntimeerde.

4.2.3. De namaak

4.2.3.1. Het hof volgt ook het standpunt van de geïntimeerde dat de geurverstuivers en de verpakkingen van de appellante een inbreuk maken op de auteursrechten van de geïntimeerde.

4.2.3.2. Er is sprake van namaak van zodra elementen of zelfs één van de elementen die de originaliteit van een werk uitmaken, worden overgenomen in een later werk. Bij de beoordeling van een eventuele daad van namaak moet eerder rekening gehouden worden met de punten van gelijkenis dan met de punten van verschil. Er moet worden uitgegaan van de globale indruk die wordt gewekt.

4.2.3.3. Het hof oordeelt dat uit de door de partijen voorgelegde geurverstuivers en hun verpakking blijkt dat de oorspronkelijke kenmerken van het werk van de geïntimeerde op *quasi* identieke wijze terug te vinden zijn bij de door de appellante op de markt gebrachte producten en verpakkingen, zodat de totaalindruk van het werk van de appellante en de geïntimeerde gelijkend is en er voor de normale consument risico op verwarring bestaat.

De namaak door de appellante staat vast.

4.2.4. De inbreuk op de eerlijke marktpraktijken

Om oordeelkundige redenen die het hof tot de zijne maakt en die hier als hernomen worden beschouwd, beslist de eerste rechter dat de appellante zich schuldig maakt aan oneerlijke

marktpraktijken door slaafse kopieën van de geurverstuivers op de markt te brengen. Dezelfde argumentering geldt wat de door de appellante voor de geurverstuivers gebruikte verpakkingen betreft. Ook hier is er sprake van slaafse namaak.

4.2.5. De sanctie

Het stakingsbevel

Conform de vordering van de geïntimeerde wordt, bij toepassing van artikel XI.334 §1 WER, aan de appellante het verbod opgelegd om de namaakverstuivers en de verpakkingen in te voeren, te distribueren, te verkopen of te koop aan te bieden en in voorraad te houden, dit onder verbeurte van een dwangsom ten bedrage van 100,00 EUR per vastgesteld nagemaakt exemplaar dat door de appellante onder eender welke benaming nog wordt ontworpen of op de markt gebracht, of waarvoor door de appellante nog reclame wordt gemaakt, te rekenen vanaf de betekening van het onderhavige arrest. De dwangsom wordt bepaald op 100,00 EUR per inbreuk om de naleving van het verbod in de toekomst te verzekeren. Om dezelfde reden gaat het hof niet in op het verzoek van de appellante om het bedrag van de te verbeuren dwangsommen te beperken tot een maximum bedrag van 5.000,00 EUR.

De vernietiging van de nagemaakte voorwerpen

De geïntimeerde voert aan dat bij tegensprekelijk onderzoek van de voorraden van de appellante op 3 november 2015 werd vastgesteld dat er zich bij de appellante nog substantiële (vrijwillig teruggeroepen) voorraden bevinden. De appellante betwist dit niet.

In de gegeven omstandigheden beveelt het hof de appellante bij toepassing van artikel XI.334 §2 WER, de namaakverstuivers terug te roepen van haar verdelers en verkooppunten voor zover er daar nog verstuivers zouden aanwezig zijn en deze te verzamelen in een centraal magazijn voor vernietiging onder toezicht van een gerechtsdeurwaarder binnen de twee maanden te rekenen vanaf de betekening van het arrest, en dit op haar kosten en onder verbeurte van een dwangsom van 300,00 EUR per kalenderdag vertraging. Het hof acht de oplegging van een dwangsom noodzakelijk om de naleving van dit bevel te verzekeren.

De schadevergoeding

Krachtens artikel XI.335 §1 WER heeft de benadeelde recht op de vergoeding van elke schade die hij door een inbreuk op het auteursrecht lijdt.

Bij het vaststellen van de vergoeding dient in toepassing van artikel 13 (1), a) van Richtlijn 2004/48/EG rekening te worden gehouden met *“alle passende aspecten, zoals de negatieve economische gevolgen, waaronder winstderving, die de benadeelde partij heeft ondervonden, de onrechtmatige winst die de inbreukmaker heeft genoten en, in passende gevallen, andere elementen dan economische factoren, onder meer de morele schade die de rechtheb-*

bende door de inbreuk heeft geleden”.

Artikel XI.335 §2 WER bepaalt dat wanneer de omvang van de schade op geen andere wijze kan bepaald worden, de rechter de schadevergoeding in redelijkheid en billijkheid kan vaststellen op een forfaitair bedrag.

Overeenkomstig artikel 13 (1), b) van Richtlijn 2004/48/EG moet dat bedrag worden vastgesteld *“op basis van elementen als tenminste het bedrag aan royalty's of vergoedingen dat verschuldigd was geweest indien de inbreukmaker toestemming had om het desbetreffende intellectuele-eigendomsrecht te gebruiken”.*

Materiële schade: geleden verlies

De geïntimeerde maakt aanspraak op een vergoeding van 8.943,22 EUR voor kosten die zij heeft moeten maken ter verdediging van haar (auteurs)rechten.

Om oordeelkundige redenen die het hof tot de zijne maakt en die hier als integraal hernomen worden beschouwd heeft de eerste rechter het bedrag van 8.943,22 EUR toegekend tot dekking van deze kosten.

De appellante voert in hoger beroep geen nieuwe argumenten aan, noch brengt ze nieuwe objectieve stukken bij die afbreuk doen aan het oordeel van de eerste rechter in verband met het door de geïntimeerde geleden verlies. Dit onderdeel van de vordering van de geïntimeerde blijft dan ook gegrond.

Daarnaast maakt de geïntimeerde aanspraak op een vergoeding van 50.000,00 EUR voor reputatie- en imagoschade.

Ook hier volgt het hof het oordeel van de eerste rechter dat de geïntimeerde deze schade-post niet bewijst. Net zoals in eerste aanleg beperkt de geïntimeerde zich in hoger beroep tot theoretische beschouwingen die ze voornamelijk put uit precedentes in de rechtspraak. Bewijs *in concreto* wordt niet bijgebracht. De vordering van de geïntimeerde blijft dan ook ongegrond wat dit onderdeel betreft.

Materiële schade: gederfde winst

Volgens de geïntimeerde is het onmogelijk de door haar gederfde winst met zekerheid te begroten. Daarom is ze van oordeel dat *“een forfaitaire begroting naar billijkheid”* zich opdringt, waarbij ze de door haar gederfde winst berekent op basis van de inbreukmakende massa die ze vermenigvuldigt met haar winstmarges, én waarbij ze voor de vaststelling van de inbreukmakende massa uitgaat van het aantal door de appellante ingevoerde verstui-vers en niet van het aantal door haar verkochte verstui-vers.

Het hof oordeelt dat de appellante hiertegen terecht aanvoert dat voor zover deze forfaitaire berekening al zou worden aanvaard, alleen het aantal door de appellante verkochte goederen in aanmerking komt voor de vaststelling van de inbreukmakende massa. De door de appellante ingevoerde maar niet-verkochte goederen kunnen immers niet geleid hebben tot een verlies aan inkomsten bij de geïntimeerde.

Het hof deelt evenwel de mening van de appellante dat het helemaal niet zeker is dat de geïntimeerde zonder de namaak van de appellante eenzelfde hoeveelheid verstuivers zou hebben kunnen verkopen als de inbreukmakende massa. De appellante wijst er in dat verband op dat diverse vervangproducten op de markt aanwezig zijn, hetgeen ook blijkt uit de afbeeldingen in de conclusies van de geïntimeerde, en dat de prijs van die verstuivers lager ligt dan die van de geïntimeerde, hetgeen door de geïntimeerde niet betwist wordt.

Verder stelt het hof samen met de appellante vast dat de geïntimeerde geen stukken bijbrengt die aantonen dat INNOBIZ SARL, dan wel HOME TO NATURE SARL, effectief omzetverlies hebben geleden sinds de appellante haar verstuivers op de markt bracht.

Het hof besluit dan ook dat de geïntimeerde faalt te bewijzen dat ze door de namaak van de appellante winst heeft gederfd. In de gegeven omstandigheden kan aan de geïntimeerde geen schadevergoeding voor winstderving, ook geen naar billijkheid begrote, worden toegekend.

4.2.6. De kosten van het geding

Het hof legt de kosten van eerste aanleg ten laste van de appellante. Zij maakte zich schuldig aan namaak en dient dan ook te worden beschouwd als de in het ongelijk gestelde partij.

Vermits de partijen in hoger beroep wederzijds in het gelijk en het ongelijk worden gesteld, legt het hof de kosten in hoger beroep voor de helft bij de appellante en voor de helft bij de geïntimeerde.

5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verklaart het hoger beroep van de appellante toelaatbaar en gegrond in de hierna bepaalde mate:

- verklaart het incidenteel beroep van de geïntimeerde toelaatbaar en gegrond in de hierna bepaalde mate:
- hervormt het bestreden vonnis;
- doet opnieuw recht als volgt:
- verklaart de hoofdvordering van de geïntimeerde toelaatbaar en gegrond als volgt:
- stelt vast dat de appellante schuldig is aan inbreuken op de auteursrechten van de vennootschap naar Frans recht INNOBIZ SARL en op de eerlijke marktpraktijken door niet-toegelaten kopieën in te voeren, te verdelen, te verkopen, te koop aan te bieden en in voorraad te houden van de geurverstuivers Pluglia en Kemlia V1 met referentie 489888 en 485660 en van hun respectieve verpakkingen;
- beveelt de staking van het invoeren, verdelen, verkopen, te koop aanbieden en in voorraad houden van deze producten op straffe van een dwangsom van 100,00 EUR per vastgestelde inbreuk, te verbeuren zeven dagen na betekening van het arrest;
- beveelt de vernietiging van de verstuivers met referentie 489888 en 485660 op kosten van de appellante en onder toezicht van een gerechtsdeurwaarder, onder verbeurte van een dwangsom van 300,00 EUR per kalenderdag vertraging, te verbeuren twee maanden na betekening van het arrest;
- veroordeelt de appellante om aan de geïntimeerde 8.943,22 EUR te betalen, meer de vergoedende intrest aan de wettelijke intrestvoet in burgerlijke en handelszaken bepaald in artikel 2, §1 van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen intrest, zoals gewijzigd door artikel 87 van de Programmawet (I) van 27 december 2006 vanaf 8 november 2013 tot de dag van de dagvaarding en vanaf dan met de gerechtelijke intrest aan dezelfde intrestvoet tot 8 februari 2016 en meer de op de rekening van de deposito- en consignatiekas op voormeld bedrag vervallen intrest vanaf 9 februari 2016 tot de dag van de vrijgave van de aldaar door de appellante gestorte bedragen;
- zegt voor recht dat de deposito- en consignatiekas de op haar rekening door de appellante gestorte bedragen na aftrek van het door de appellante op grond van dit arrest aan de geïntimeerde verschuldigde bedragen, in het voordeel van de appellante mag vrijgeven;
- veroordeelt de appellante tot de kosten in eerste aanleg en vereffent deze aan de zijde van de geïntimeerde vastgestelde kosten als volgt:
 - dagvaardingskosten: 331,01 EUR
 - rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 11.000,00 EUR

- veroordeelt de appellante en de geïntimeerde elk tot de helft van de kosten in hoger beroep en vereffent deze aan de zijde van de geïntimeerde vastgestelde kosten als volgt:
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 12.000,00 EUR

De kosten van de appellante worden geacht te zijn aangehouden bij gebrek aan opgave.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **ACHT JANUARI TWEEDUIZEND**

ACHTTIEN door:

M. BLEYENBERGH

B. CATTOIR

R. LYEN

G. VELTMANS

voorzitter

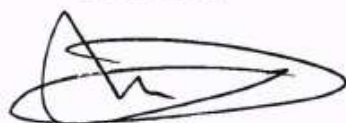
raadsheer

raadsheer

griffier

G. VELTMANS

B. CATTOIR

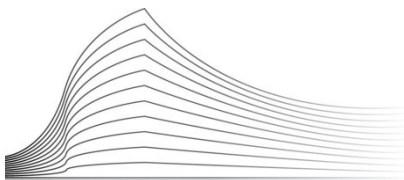

R. LYEN

M. BLEYENBERGH

Uitgifte

Vonnisnummer
Repertoriumnummer 2015 /
Datum van uitspraak 18 december 2015
Rolnummer A / 14 / 10964

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Rechtbank van Koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen

Vonnis

7de kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

de vennootschappen naar Frans recht

INNOBIZ SARL

HOME TO NATURE SARL

waarvan beider maatschappelijke zetels gevestigd zijn te 34830 Jacou (Frankrijk), 300H Clos du Vivier,

eisende partijen, vertegenwoordigd door mr Olivier VRINS, mr Sophie LENS en mr Kristof NEEFS, advocaten, met kantoor te 1000 Brussel, Havenlaan 86C bus 14², voor wie ter zitting mr NEEFS verschijnt,

TEGEN

de NV CASA INTERNATIONAL,

waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 2222 Heist-op-den-Berg, Karel Govaertsstraat 14, ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0435.132.397,

verwerende partij, vertegenwoordigd door mr André D'HALLUIN, mr Emmanuel D'HALLUIN en mr Francis VAN REMOORTELT, advocaten, met kantoor te 8500 Kortrijk, Schippersstraat 1 / 43, voor wie ter zitting mr VAN REMOORTELT verschijnt.

I. SITUERING VAN HET GESCHIL

De eisende partijen, de vennootschappen naar Frans recht INNOBIZ sarl en HOME TO NATURE sarl brengen twee verstuivers voor oliën op de markt, de ene te gebruiken in een gewoon stopcontact (*Pluglia*) en de andere te gebruiken in een 12-voltaansluiting in een wagen (*Kemlia*).

Pluglia

Kemlia V1

Thans stellen zij dat de verwerende partij, de NV CASA INTERNATIONAL kopieën hiervan op de markt heeft gebracht en bijgevolg de auteursrechten van INNOBIZ heeft geschonden en tegelijk ook de eerlijke marktpraktijken.

II. PROCEDUREVERLOOP

Het geding werd ingeleid bij dagvaarding betekend op 8 december 2014.

De zaak werd door een beschikking gewezen op 31 december 2014 krachtens artikel 747, § 1 van het Gerechtelijk Wetboek vastgesteld op de zitting van 23 oktober 2015. Op deze zitting werd de zaak in voortzetting gesteld op de zitting van 27 november 2015, waarop zij in beraad genomen nadat de partijen aanvullend werden gehoord.

Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies. De rechtbank hield bij de beoordeling van het geschil dan ook rekening met:

- de syntheseconclusie neergelegd op 13 mei 2015 en de stukken neergelegd op 8 oktober 2015 en ter zitting van 27 november 2015 door de eisende partijen,
- de ‘aanvullende en syntheseconclusie na pleidooien van 23 oktober 2015’ neergelegd op 25 november 2015 en de stukken neergelegd op 9 oktober 2015 door CASA.

In deze procedure werd de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken nageleefd.

III. DE VORDERINGEN

De vordering van de eisende partijen strekt ertoe:

- te horen vaststellen dat CASA door het zonder de toestemming van INNOBIZ invoeren, te koop aanbieden, in het verkeer brengen en/of verhandelen van de verstuiers met referentie 489888 en referentie 485660 en hun verpakkingen, waarin de originele uiterlijke kenmerken van de verstuiers of verpakkingen van INNOBIZ worden overgenomen, inbreuk maakt op de auteursrechten van INNOBIZ;
- te horen vaststellen dat CASA door het invoeren, te koop aanbieden en verhandelen van verstuiers en hun verpakkingen die verwarringwekkend overeenstemmen met, en bovendien aan een aanzienlijk lagere prijs worden aangeboden dan, de verstuiers van INNOBIZ of hun verpakkingen, een met de marktpraktijken strijdige daad;
- de staking van deze inbreuken, in België en daarbuiten, te horen bevelen, onder verbeurte van een dwangsom van € 1.000,00 per individuele inbreuk die wordt vastgesteld vanaf de betekening van het vonnis en per dag dat de inbreuk nog blijft bestaan (waarbij de invoer, het aanbod en/of de verkoop van elk individueel exemplaar van de verstuiers met referentie 489888 of met referentie 485660 of van enige andere verstuiver die dezelfde uiterlijke elementen als INNOBIZ' verstuiers omvat, als een individuele inbreuk wordt beschouwd);
- de terugroeping uit het handelsverkeer, in België en daarbuiten, evenals de vernietiging van de verstuiers met referentie 489888 en referentie 485660 te horen bevelen op kosten van CASA, binnen 15 dagen na betekening dit vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van € 2.500,00 per kalenderdag vertraging en van € 1.000,00 per niet afgeleverd stuk;
- CASA te horen veroordelen tot het betalen aan INNOBIZ van een schadevergoeding van € 129.888 (ondergeschikt € 70.004,44) voor de gederfde winst evenals een schadevergoeding van € 58.944,17 (ondergeschikt € 53.944,17) voor de overige geleden verliezen die INNOBIZ door de inbreuken stelt te hebben geleden, te vermeerderen met vergoedende interesten;
- CASA te horen veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van € 797.712 (ondergeschikt € 449.613,81) voor de gederfde winst die HOME TO NATURE door de inbreuken stelt te hebben geleden, te vermeerderen met vergoedende interesten;

Zij vorderen tevens dat dit vonnis voorlopig uitvoerbaar zou worden verklaard en de mogelijkheid tot kantonnement zou worden uitgesloten.

CASA formuleert een tegenvordering opdat de eisende partijen zouden worden veroordeeld tot betaling van schadevergoedingen die zij begroot op € 1.048,62 en voorlopig op één euro.

IV. BEOORDELING

A. DE HOOFDVORDERING

1. De auteursrechten

1. De eisende partijen stellen dat CASA inbreuk maakt op de auteursrechten van INNOBIZ doordat zij zonder hun toestemming quasi-kopieën van de *Pluglia* en *Kemlia*-toestellen op de markt brengen.

2. Krachtens artikel XI.165 van het Wetboek Economisch Recht heeft alleen de auteur van een werk van letterkunde of kunst het recht om het op welke wijze of in welke vorm ook, direct of indirect, tijdelijk of duurzaam, volledig of gedeeltelijk te reproduceren of te laten reproduceren.

De bescherming die de auteur geniet geldt evenwel slechts met betrekking tot materiaal dat oorspronkelijk is in die zin dat het gaat om een eigen intellectuele schepping van de auteur ervan (HvJ 16 juli 2009, *Infopaq International A/S t Danske Dagblades Forening*, C-5 / 08, ECLI:EU:C:2009:465, punt 37).

Een intellectuele schepping is een eigen schepping van de auteur wanneer zij de uitdrukking vormt van diens persoonlijkheid. Dat is het geval wanneer de auteur bij het maken van het werk zijn creatieve bekwaamheden tot uiting heeft kunnen brengen door het maken van vrije en creatieve keuzen (HvJ 1 december 2011, *Painer t Standard VerlagsGmbH e.a.*, C-145 / 10, ECLI:EU:C:2011:798, punten 88 en 89).

3. Uit de gegevens die partijen bijbrengen blijkt dat de twee voorwerpen in kwestie allebei elementen bevatten die niet louter technisch of functioneel zijn.

Wat betreft het model *Pluglia*:

- de grijze kleur van het plastic,
- de blauwe kleur die oplicht wanneer het toestel van stroom wordt voorzien,
- de vorm het reservoir,
- de kleur van het metaal van dit reservoir,
- de plaats van het knopje,
- de vorm van het knopje,
- de vorm van de onderkant van het toestel in ‘traanvorm’.

Voor het model *Kemlia*:

- de kleuren van het toestel,
- het gebruik van twee kleuren,
- de ‘blad’vorm, zowel van het toestel als van het reservoir,
- de vorm van het reservoir, waarbij het metalen oppervlakte duidelijk ‘te groot’ is dan voor de loutere functie,

- de afronding van de onderzijde,
- de plaats van de holte bestemd voor het flesje,
- het metalen stuk aan de zijkant,
- de plaats van het knopje en van het verklikkerlichtje.

Het is duidelijk dat tal van elementen wel technisch of functioneel van aard zijn, zoals bijvoorbeeld de rotatieve arm of het voorzien van een holte om een parfumflesje te bewaren, bij het *Kemlia*-model. De concrete combinatie van de elementen die hierboven werden weergegeven brengen echter met zich mee dat de creatieve keuzes van de maker het uitzicht van deze twee toestellen bepalen. Zij moeten daarom als auteur worden beschouwd.

4. Uiteraard verschillen enkele details van de beide modellen van de eisende partijen met die van CASA. Zo ontbreekt bij het ene model de ‘traanvorm’ en zijn bij het andere het knopje en het verklikkerlichtje omgewisseld. De globale indruk van de modellen — en zelfs van de verpakking — brengt echter met zich mee dat er sprake is van bijna slaafse kopie.

Er is geen reden om aan te nemen dat CASA zelf de opdracht zou hebben gegeven om de nagemaakte producten te vervaardigen. Door de nagemaakte producten op de markt te brengen, schendt CASA echter zelf de auteursrechten van de eisende partijen

De inbreuk staat vast.

2. De eerlijke marktpraktijken

5. Krachtens artikel VI.104 van het Wetboek Economisch Recht is elke met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een onderneming de beroepsbelangen van een of meer andere ondernemingen schaadt of kan schaden, verboden.

De verkoper die, zonder zelf een creatieve inspanning te leveren, rechtstreeks voordeel haalt uit belangrijke inspanningen of investeringen gewijd aan een creatie met economische waarde van een andere verkoper, begaat daarom nog niet automatisch een daad strijdig met de eerlijke handelsgebruiken.

6. De schending van intellectuele eigendomsrechten komt echter bij uitstek voor als een typegeval van zulke parasitaire aanhaking. Het is immers duidelijk dat de verkoper die goederen goedkoper op de markt kan brengen nu hij deze zelf goedkoper heeft aangekocht bij een producent die zelf geen ontwikkelingskosten heeft gehad, de verkoper van de originele goederen oneerlijke concurrentie aandoet.

Ook deze inbreuk staat daarom vast.

3. De stakingsvordering

7. De eisende partijen vorderen dat CASA zou worden veroordeeld tot staking van de inbreuken.

Dit is vanzelfsprekend aan de orde.

8. CASA stelt de inbreukmakende producten van de markt te hebben gehaald, en de eisende partijen betwisten dit niet. Het gevaar op verdere inbreuken is dan ook eerder theoretisch. De gevorderde terugroepmaatregelen zijn daarom achterhaald.

Om het (weliswaar beperkte) gevaar tot herhaling uit te sluiten, kan toch een dwangsom worden gekoppeld aan het op te leggen verbod. Gelet op de winstmarges op de betrokken producten (waarvan verder sprake), is het voldoende om de dwangsom op € 25,00 per verkocht product vast te stellen.

4. De schadevergoeding

a. Materiële schade

9. De eisende partijen tonen aan dat zij kosten hebben moeten maken om de inbreuken en hun omvang te laten vaststellen. Zij kunnen dan ook aanspraak maken op de kosten van ingebrekestelling en op deze verbonden aan het beslag inzake namaak.

Ex aequo et bono kan eveneens worden aanvaard dat de inbreuken voor € 5.000,00 aan kosten hebben veroorzaakt binnen INNOBIZ gelet op de administratieve en beleidsmatige opvolging die deze zaak vereiste.

De gevorderde schadevergoeding van € 8.943,22 kan dan ook integraal worden toegekend.

10. De theoretische beschouwingen aan den hand waarmee INNOBIZ reputatie- en imagoschade worden niet concreet aangetoond; er kan dan ook geen vergoeding worden toegekend.

b. Winstderving

11. Om de winstderving van de eisende partijen te bepalen, moet worden gekeken naar het aantal toestellen dat op de markt is gebracht. Dit aantal zal worden bepaald aan de hand van de cijfergegevens die volgen uit de conclusie van CASA waarbij de overblijvende stock geverifieerd werd door partijen gezamenlijk. Relevant is het aantal verkochte exemplaren, te vermeerderen met het aantal dat op een andere wijze 'in omloop' werd gebracht: zo kan er geen rekening worden gehouden met het aantal dat als gestolen werd opgegeven en om dezelfde reden niet met de 'inventariscorrectie'. De beschadigde exemplaren of deze van ontoereikende kwaliteit worden van de telling uitgesloten.

Uitgaand van de vastgestelde hoeveelheden moeten twee posten opnieuw worden bijgeteld:

	<i>Pluglia</i>	<i>Kemlia</i>
verkocht	13.171	9.823
correctie (47)	555	180
gestolen (52)	178	98
OP DE MARKT GEBRACHT	13.904	10.101

Het zijn dan ook deze aantallen die de basis vormen voor de winstderving van de eisende partijen.

12. Ten onrechte stelt CASA dat de schadevergoeding zou moeten worden berekend aan de hand van haar eigen winstmarges. Dit kan echter niet worden gevolgd: de schade is immers een functie van de exemplaren die de eisende partijen niet hebben kunnen verkopen, en waarbij zij dus hun eigen winstmarge hebben moeten derven.

Er zijn geen ernstige redenen voorhanden om te twijfelen aan de marges bijgebracht door de eisende in conclusies worden bijgebracht, en die marktconform voorkomen. De discrepantie in de boekhoudkundige documenten is niet relevant nu de eisende partijen telkens de laagste mogelijkheid hanteren.

Dit levert de volgende berekening op wat betreft de winstderving:

		<i>Pluglia</i>	<i>Kemlia</i>	
	op de markt gebracht	13.904	10.101	
INNOBIZ	winstmarge	€ 4,50	€ 1,52	
	schade	€ 62.568,00	€ 15.353,52	€ 77.921,52
HOME TO NATURE	winstmarge	€ 20,80	€ 20,73	
	schade	€ 289.203,20	€ 209.393,73	€ 498.596,93

Er zal dan ook een schadevergoeding van (€ 8.943,22 + € 77.912,52 =) € 86.864,74 aan INNOBIZ worden toegekend en een schadevergoeding van € 498.596,93 aan HOME TO NATURE.

13. De eisende partijen vorderen dat het vonnis voorlopig uitvoerbaar zou worden verklaard met uitsluiting van het kantonement. De voorlopige uitvoerbaarheid kan worden toegestaan, doch het kantonement is een recht van de veroordeelde partij. Het kan slechts worden uitgesloten wanneer de partij die de uitsluiting ervan vordert, aantoont dat vertraging in de betaling haar aan een ernstig nadeel blootstelt. Zij motiveren hun verzoek tot uitsluiting van het kantonement niet en levert het bewijs van dit ernstig nadeel niet.

B. DE TEGENVORDERING

14. CASA stelt een tegenvordering en vordert schadevergoeding van de eisende partijen, nu de gerechtsdeurwaarder die in hun opdracht is overgegaan tot beslag inzake namaak een beslagbericht had verzonden als zou er bij CASA beslag zijn gelegd voor één miljoen euro.

Ten gevolge van dit bericht werd zij opgeroepen voor de dienst handelsonderzoeken van deze rechtbank, afdeling Mechelen.

Zij stelt hierdoor zowel materiële schade, die zij begroot op € 1.048,62 alsook imagoschade, die zij voorlopige begroot op één euro, te hebben geleden.

15. Krachtens artikel 1390, § 1, lid 1 van het Gerechtelijk Wetboek zendt de instrumenterende gerechtsdeurwaarder op eigen verantwoordelijkheid een bericht aan het bestand van berichten, wanneer een bevel voorafgaand aan uitvoerend beslag op onroerend goed wordt overgeschreven of wanneer een bevel voorafgaand aan het uitvoerend beslag op roerend goed wordt

betekend of wanneer beslag op roerende of onroerende goederen wordt gelegd of wanneer vaststelling van niet-bevinding werd gedaan.

Uit deze bepaling volgt dat de eisende partijen, als verzoekende partijen wat betreft het beslag inzake namaak, niet aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de gebeurlijke fout van de gerechtsdeurwaarder die in weerwil van deze bepaling toch een beslagbericht zou hebben verzonden na beslag inzake namaak.

16. De tegenvordering moet daarom worden afgewezen als ongegrond.

V. DE PROCESKOSTEN

17. Krachtens artikel 1017 van het Gerechtelijk Wetboek verwijst ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten. Krachtens artikel 1018, 6° van het Gerechtelijk Wetboek omvatten deze kosten de rechtsplegingsvergoeding.

Voor het berekenen van de rechtsplegingsvergoeding moet volgens artikel 2 van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, het bedrag van de (hoofd)vordering te worden vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W.

De interesten vervallen op het moment van de rechtsingang behoren hier in principe bij.

18. Volgens deze regels ligt de vordering van de eisende partijen vervat in de schijf van € 500.000,01 tot € 1.000.000. Conform ditzelfde K.B., en bij gebrek aan verzoek van de partijen om hiervan af te wijken, bedraagt de rechtsplegingsvergoeding dus het basisbedrag van € 11.000,00.

19. Wanneer meerdere partijen in het gelijk zijn gesteld, heeft ieder van hen afzonderlijk recht op een rechtsplegingsvergoeding, ongeacht of zij al dan niet samen met één of meerdere andere in het gelijkgestelde partijen worden bijgestaan door eenzelfde advocaat en ongeacht of zij al dan niet in dezelfde zin hebben geconcludeerd.

VI. BESLISSING

Rechtdoende op tegenspraak en na erover te hebben beraadslaagd, komt de Rechtbank tot volgende beslissing:

- zij verklaart de hoofdvordering toelaatbaar en als volgt gegrond,
- zij stelt vast dat de NV CASA INTERNATIONAL schuldig is aan inbreuken op de auteursrechten van de vennootschap naar Frans recht INNOBIZ sarl en op de eerlijke marktpraktijken door niet-toegelaten kopies op de markt te brengen van de geurverstuivers *Pluglia* en *Kemila*

- V1 en beveelt de staking van deze inbreuken, onder verbeurte van een dwangsom van € 25,00 per vastgestelde inbreuk, te verbeuren zeven dagen na betekening van dit vonnis,
- zij veroordeelt de NV CASA INTERNATIONAL tot betaling aan de vennootschap naar Frans recht INNOBIZ sarl van een schadevergoeding van € 86.864,74 en aan de vennootschap naar Frans recht HOME TO NATURE sarl van een schadevergoeding van € 498.596,93, te vermeerderen met de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet in burgerlijke– en handelszaken bepaald in artikel 2, § 1 van de Wet van 5 mei 1865 betreffende de lening tegen interest, zoals gewijzigd door artikel 87 van de Programmawet (I) van 27 december 2006 vanaf 8 november 2013 tot op datum van dagvaarding, zijnde 8 december 2014 en met de gerechtelijke vergoedende interesten aan dezelfde rentevoet vanaf dan tot op datum van volledige betaling,
 - zij verklaart de tegenvordering toelaatbaar doch ongegrond en wijst ervan af,
 - zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienend,
 - zij verklaart dit vonnis voorlopig uitvoerbaar,
 - zij verwijst de NV CASA INTERNATIONAL in de kosten van het geding, die door de eisende partijen gezamenlijk worden begroot, en door de Rechtbank worden vereffend op de dagvaardingskosten van € 331,01 en de rechtsplegingsvergoeding van € 11.000,00.

Dit vonnis werd gewezen door de 7de kamer van de Rechtbank van Koophandel Antwerpen, afdeling Antwerpen, waar zitting hadden:

F. BLOCKX,	rechter, voorzitter van de kamer,
G. DE BLOCK,	rechter in handelszaken,
P. VRINTS,	plaatsvervangend rechter in handelszaken,
G. VERELST,	griffier,

en uitgesproken in openbare zitting van diezelfde kamer op **18 december 2015** door de voorzitter, bijgestaan door de griffier.

G. Verelst

F. Blockx

P. Vrints

G. De Block